

Anul XVIII, Nr. 463

31 august 2025

Duminica a XII-a după Cincizecime

- Tănărul cel bogat-

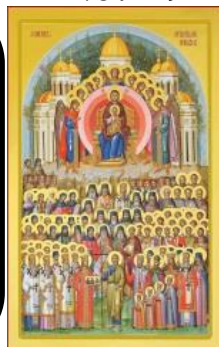
Parohia Vovidenia Galați

- buletin duhovnicesc bilunar-

ISSN 2734 - 892X ISSN - L 2734 - 892X

**2025 - „ANUL OMAGIAL AL
CENTENARULUI PATRIARHIEI
ROMÂNE“ ȘI „ANUL
COMEMORATIV AL
DUHOVNICILOR ȘI
MĂRTURISITORILOR ORTODOCȘI
ROMÂNI DIN SECOLUL XX“**

ICOANA ȘI APOSTOLUL DUMINICII A XII-A DUPĂ POGORÂREA SFÂNTULUI SFÂNT

„Fraților, vă aduc aminte Evanghelia pe care v-am binevestit-o, pe care ați și primit-o, întru care și stați, prin care și sunteți mântuiți; cu ce cuvânt v-am binevestit-o – dacă o țineți cu tărie, afară numai dacă n-ați crezut în zadar – căci v-am dat, întâi de toate, ceea ce și eu am primit, că Hristos a murit pentru păcatele noastre după Scripturi; și că a fost îngropat și că a înviat a treia zi, după Scripturi; și că S-a arătat lui Chefa, apoi celor doisprezece; în urmă S-a arătat deodată la peste cinci sute de frați, dintre care cei mai mulți trăiesc până astăzi, iar unii au și adormit; după aceea S-a arătat lui Iacov, apoi tuturor apostolilor; iar la urma tuturor, ca unui născut înainte de vreme, mi S-a arătat și mie. Căci eu sunt cel mai mic dintre apostoli, care nu sunt vrednic să mă numesc apostol, pentru că am prigonit Biserica lui Dumnezeu. Dar prin harul lui Dumnezeu sunt ceea ce sunt; și harul Lui, care este în mine, n-a fost în zadar, ci m-am ostenit mai mult decât ei toți. Dar nu eu, ci harul lui Dumnezeu care este cu mine. Deci ori eu, ori aceia, așa propovăduim, și voi așa ați crezut“.

(I Corinteni XV, 1-11)

RELAȚIILE INTIME ÎN VIAȚA DE FAMILIE CREȘTINĂ. „DEMONIZAREA“ SEXUALITĂȚII.

„Tema relațiilor intime în viața de familie creștină este una sensibilă, fiind adesea tratată fie cu tăcere, fie cu deformări extreme: pe de o parte, o viziune libertină și desacralizată, proprie lumii contemporane, pe de altă parte o percepție greșită, aproape maniheistă, care asociază sexualitatea în sine cu păcatul. Între aceste extreme, Biserica păstrează și transmite adevărul revelat despre taina unirii dintre bărbat și femeie, care, prin harul lui Dumnezeu, devine prilej de sfințire și mijloc de mântuire.

Încă din primele pagini ale Sfintei Scripturi, Dumnezeu binecuvintează unirea dintre bărbat și femeie: „De aceea va lăsa omul pe tatăl său și pe mama sa și se va lipi de femeia sa și vor fi amândoi un trup“ (Facere 2, 24). Această unire, binecuvântată de Dumnezeu, nu se reduce la simpla comuniune trupească, ci devine expresie a iubirii, a dăruirii și a responsabilității reciproce.

Sfântul Apostol Pavel subliniază că relația dintre soți trebuie să fie oglindire a iubirii dintre Hristos și Biserică: „Bărbaților, iubiți pe femeile voastre, după cum și Hristos a iubit Biserica și S-a dat pe Sine pentru ea“ (Efes. 5, 25). Astfel, actul intim nu este doar fiziologic, ci are o dimensiune duhovnicească: el este semn al unității, al jertfei de sine și al comuniunii într-un iubire.

Tradiția patristică nu vede sexualitatea ca ceva impur, ci ca dar creat de Dumnezeu. Sfântul Ioan Gură de Aur afirmă că „nunta este chip al Bisericii“ și că unirea trupească a soților, trăită cu înfrânare și respect, este curată și binecuvântată. El insistă că scopul relației nu este doar nașterea de prunci, ci și cultivarea dragostei și sprijinului reciproc... „Căsătoria nu a fost rânduită numai pentru nașterea de copii, ci și ca soții să trăiască în dragoste și să se bucure de mângâierea unul altuia“ (Omilia la Efeseni, omilia 20). El mai afirmă: „Căsătoria este chip al Bisericii, iar dragostea soților este icoana dragostei lui Hristos față de ea“ (Omilia la Efeseni 5).

Sfântul Vasile cel Mare arată că păcatul nu se află în relația intimă în sine, ci în folosirea ei fără discernământ, în afara rânduielii Bisericii sau în exces, transformând darul într-o

patimă. „Nu împreunarea este vinovată, ci abuzul și lipsa de măsură” (Canonul 18).

De-a lungul timpului, au existat voci, chiar și în mediul creștin, care au privit sexualitatea ca pe un rău absolut. Această „demonizare” a dus la percepția greșită că orice manifestare a relațiilor intime este păcat, chiar și în cadrul căsătoriei. În realitate, această perspectivă provine din influențe străine de duhul Bisericii, precum gnosticismul sau maniheismul, care considerau trupul și materia ca fiind rele prin esență.

Pe de altă parte, în lumea actuală se observă tendința opusă: banalizarea și hipersexualizarea vieții, unde relația trupească este redusă la plăcere și consum. Ambele extreme conduc la degradarea omului: „demonizarea” produce frustrare și vinovăție nejustificată, iar trivializarea duce la robia patimilor. Sfântul Ioan Gură de Aur spune limpede: „Nu trupul este de vină, ci voința noastră cea rea. Trupul este un instrument, iar dacă sufletul îl folosește bine, este prieten; dacă rău, este vrăjmaș” (Omilia la Romani, Omilia 12).

În viziunea ortodoxă, viața intimă a soților trebuie integrată într-un mod de viață ascetic și euharistic. Ea nu este absolutizată, dar nici negată, ci pusă în slujba iubirii și a mântuirii. Soții sunt chemați la discernământ, la cumpătare și la înțelegerea timpului potrivit, respectând perioadele de înfrânare rânduite de Biserică (posturile, ajunările, pregătirea pentru Sfânta Împărtășanie). Relațiile intime devin astfel loc al binecuvântării și al sfințirii, atunci când sunt trăite în iubire, fidelitate și deschidere către viață.

Prin urmare, sexualitatea nu este demon, nici idol, ci dar al lui Dumnezeu. „Demonizarea” ei, la fel ca idolatrizarea ei, este o distorsionare. Adevărul se află în taina iubirii conjugale, care devine icoană a unirii dintre Hristos și Biserică. Creștinul este chemat să-și trăiască viața intimă nu cu frică și rușine, nici cu nepăsare și libertinaj, ci cu responsabilitate, respect și rugăciune, ca pe o cale de comuniune și de mântuire”.

(Claudiu Buză, Facebook, 28 august 2025)

Ce-ți lipsește când se pare că ai de toate?

„Tânărul sau omul bogat din Evanghelie, care merge să ceară cu osârdie sfat de la Învățătorul Nazarinean, pentru că orice încercase nu-l mulțumea, primește un răspuns pe cât de firesc, pe atât de ciudat. Ne scapă de obicei amănuntul de la finalul îndemnului pe care-l primește bogatul: să devină ucenic al lui Iisus. Omul împlinise toate poruncile Legii, era drept și totuși nu se mulțumea cu asta, ceva îl rodea înlăuntru, simțea că lipsește încă ceva. Sigur, Mântuitorul Hristos îl lămurește că inima lui lipită de averea moștenită, dobândită sau înmulțită, era cea care îl ținutia de pământul pe care i se părea că-l stăpânea. Dacă s-ar fi lepădat de averea pe care o avea, I-ar fi putut urma lui Hristos în calitate de ucenic, așa cum au fost cei doisprezece, așa cum au fost cei șaptezeci (și doi). Omul bogat însă, tânăr sau vârstnic, pentru că este prezentat diferit la sinoptici, se întristează, devine și mai mâhnit. Era ceva ce simțea că nu putea face. Fie pentru că nu avea voie să risipească moștenirea, fie pentru că dobândise cu greutate averea și nu-i era la îndemână să se lepede de ea. Inima lui era lipită de ceea ce considerase el a fi „proiectul vieții lui”. Simțea că îi mai lipsește ceva, pe lângă avuție, că nu are libertatea și bucuria lăuntrică ce l-ar fi făcut fericit, mai ales că Predicatorul Nazarinean vorbea tot timpul despre o „Împărăție” unde omul trăiește veșnic, unde există viață de veci. Această viață de veci este obiectul dorinței dregătorului bogat. Numai că pentru ea i se cere să renunțe la ce avea deja, lucru care îl făcea important în fața celorlalți și în fața propriei conștiințe. Nu se îndură să renunțe la ce avea, la ce putea pipăi și de ce se putea bucura zilnic pentru o viață de veci care părea doar o promisiune îndepărtată a unui Învățător venit din Galileea. De aceea pleacă întristat, iar Mântuitorul Hristos le spune ucenicilor și tuturor celor care au fost martorii acestei scurte convorbiri că bogăția te trage spre pământ, că este cu totul anevoios să intri în Împărăția cerurilor dacă inima ta e lipită de aur și argint. Totuși, adaugă, răspunzând la întrebarea lui Petru, că Dumnezeu poate trece inclusiv peste această barieră, pentru că „la Dumnezeu toate sunt cu putință”.

Simțim uneori că, deși am dobândit multe în viață, ne lipsește ceva ce pare esențial, ceva de care ne bucuram odinioară, atunci când eram poate mai săraci material și simpli. În acele momente am fi gata să renunțăm la multe pentru a dobândi bucuria harului despre care vorbește Sfântul Apostol Pavel că înseamnă roada Duhului Sfânt. Este greu însă să lăsăm totul în urmă, să ne aruncăm cu capul înainte spre Împărăție, când suntem încă legați de cele pe care le-am adunat în jitițele vieții noastre. Dar numai așa putem primi ceea ce visăm, numai așa putem gusta din Împărăția lui Dumnezeu, care este înlăuntru nostru și pe care nu o vedem uneori din cauza lucrurilor care ne împresoară și ne înghesuie, acoperindu-ne ochii și poate chiar inima”.

(Pr. Eugeniu Rogoti, Ziarul Lumina, 31 August 2025)

PAROHIA VOVIDENIA

IBAN: RO88RNCB0144166173810001; Cod fiscal: 14142722

Biserica: Galați, str. Logofăt Tăutu, nr. 24, jud. Galați;

Capela mortuară: Galați, str. Logofăt Tăutu, nr. 24, jud. Galați;

Cantina parohială: Galați, str. Alexandru Ioan Cuza, nr. 31, jud. Galați;

Pentru programări și donații, vă rugăm să vă adresați:

Preot Gabriel-Ioan PELIN:

0 7 5 2 7 2 3 4 5 2

e-mail : vovidenia@gmail.com; pelin_gabriel@yahoo.com

www.bisericavovidenia.ro